

μού ξέφυγε...

Ἐξήγησα ἐξηγήσεις ἀπὸ τοὺς κυρίους ποὺ ἔμεναν πρὸ ἐμοῦ στὸ σπίτι. "Ὅσο κι' ἂν προχώρησα μακριὰ, βρήκα μόνον φιλήσυχους χωρικούς οἱ ὁποῖοι, δὲν θυμόνταν νάχων δὴ ποτὲ τίποτε τὸ ὑποπτό. Τότε περὶ φίλε μου ἄρχισα νὰ σκέπτομαι μήποτε ὑπῆρχε τὸ πόσο κανεὶς ζωντανὸς ἢ πεθαμμένος, ὁ ὁποῖος μὲ μισοῦσε, ὁ ὁποῖος ἠθέλε νὰ μ' ἐκδικηθῆ. Τίποτε δὲν ἀνεκάλυψε! Τίποτε... τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον τὴν ἐξῆς ἀσήμαντη (:) ἀφορμὴ. "Ὅταν περίπου βρισκόμουν ταξεῖδι στὰς Ἰνδίας μὲ τὴ μνηστὴ μου — εἰχαμε γνωρισθῆ περὶ — στὴ πολίχνη Βιζνὸν, μπρὸς σὲ μιὰ καλὴβὴ συναντήσαμε μ' ἕνα γέρο φακίρη. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔφοριζε στὴν ἀρραβωνία στικιά μου ἕνα τόσο ἄσπερο βλέμμα, ὥστε θύμισα καὶ τὸν χτύπησα μὲ τὸ μαστιγιό μου στὸ πρόσωπο. Τὸν χτύπησα κι' ἴφυγε. Εἶδα ὅμως γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια του νὰ μὲ κοιτάζουν μὲ τόσο μῖσος, μὲ τόσο θυμὸ ἐκδικήσεως, ποὺ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ κτύπημα αὐτό... Καὶ τώρα ; Ὑπάρχει σχέσης μεταξὺ τοῦ Φακίρη ἐκείνου καὶ τοῦ φαντάσμα ὅς ποὺ παρουσιάζεται μπρὸς μου μ' ἄγρια μορφή ; Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ...

Γνωρίζεις πολὺ καλά, φίλε μου, τὴ θρησκευτικὴ ἀνατροφή ποὺ ἔλαβα καὶ τῆς χριστιανικῆς ἰδέας μου. Ἐπὶ τέλους χωρὶς διλογίαν νὰ ντραπῶ πῆμα νὰ ζητήσω τὴ συμβουλὴ ἐνὸς παπῆ ὁ ὁποῖος ὕπῆρξεν ἄλλοτε διευθυντὴς μου καὶ εἰς τὸν ὅποιον εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Μὲ ἤκουσε μὲ προσοχὴ καὶ μοῦ εἶπε :

Παιδί μου αὐτὰ ποὺ μοῦ λες μὲ βιάζουν σὲ μεγάλη ἀνησυχία. Ἡ θρησκεία μας δὲν παραδέχεται εὐκολα αὐτῆς τῆς φύσεως τὰ πράγματα, ἂν καὶ ἡ ἁγία Γραφὴ μᾶς παρέχει πολλὰ τέτοια παραδείγματα. Ἡ μόνη καλὴ συμβουλὴ ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω εἶναι ν' ἀφήσεις αὐτὸ τὸ σπίτι ὅσο μπορῆς γρηγορὰ. Ἡ Δίς Μάρθα ἢ ἀρραβωνιαστικὴ σου ἔφυγε γιὰ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γαλλίας. Τρέξε νὰ τὴ συναντήσης. Μὴ διστάσης νὰ ὑποχωρήσης μπρὸς σὲ νὰ ἐξθρῶ σου. Εἶναι τὸ καλλίτερο μέσο νὰ ὑπερισχύσης. Φύγετε ἀμέσως καὶ νημερευθεὶτε ἐκεῖ κάτω. Ἄν ἔχετε γιῆν τὸ θυμὸ σατανικοῦ πνεύματος, τοῦλάχιστον θὰ εἰσθε δύο γιὰ νὰ προσεύχεσθε καὶ νὰ ὑπερασπιζέσθε ἐναντίον του Μὴ μένης, παιδί μου, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, πιστεψέ με.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα μπήκα στὴ ταχείαν ἀμαξοστοιχίαν τοῦ Νότου γιὰ τὸ Μπισρίτζ.

Ἦρρα θέσι σὲ διαμέρισμα τοῦ ὑπνου. Τὴ στιγμή ποὺ ἔμπαινα στὸ ἐστιατόριο γιὰ νὰ φάγω, εἶδα καθαρὰ στὸ τραπέζι, τὸ ὅποιον εἶχαν φυλάξει γιὰ μένα καὶ στὸ ὅποιον εἶχα ἀφήσει γιὰ σημάδι τὸ ἐπισκεπτήριό μου, εἶδα, τὸν ἀγνωστὸ μου κοκκινομάλη τῶν Παρισίων.

Ἡ καλύβη τοῦ Φακίρη

Ἦταν ἐκεῖνος, ἐκεῖνος ἦταν !... Τὰ ἴδια βελούδινα, χαλύβδινα μάτια του, ἡ ἴδια λάμψις τῆς γενειάδας, ἡ ἴδια ἐκφρασις, ἡ ἴδια εἰρωνεία.

Προχώρησα, οἶχτηκα ἐπάνω μ' ἄνο γιὰ χέρια γιὰ νὰ πιάσω ἴσως τὸν ἄερα, τὸ μὴδέν... Ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτὴ... ἄγγιξα σὲ ἄρρασμα, σὲ μέλη σώματος, σὲ σῶμα ζωντανό !...

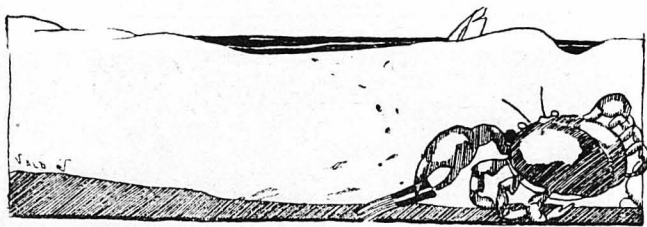
Ἡ γροθιῆς μὲ ἀνταμώθησαν πρὶν πέσουν στὰ πρόσωπά μας. Ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ἐπίστεψαν πὼς ἐπρόκειτο περὶ φιλονικίας γιὰ τὴ θέσι. Μᾶς ἐχώρισαν, ἀλλ' εἰχαμε δώσει τὰ ἐπισκεπτήριά μας πλεον.

Ἀἶρω μονομαχῶ μετὰ τοῦ κ. Α. Ι. Φραιτόν, δηλαδὴ, σοῦ δροκίτομα, μὲ τὸ ἀγνωστον, τὸ φάντασμα, τὸ μυστηριώδες ὄν τῆς ὁδοῦ Πέτρον Σιαρόν. Τί θ' ἀπογίνη ; Θὰ μὲ φονεῖσῃ ; Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος !...

Ἡ ἐπιστολὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου. Συγχρόνως δὲν ἄκουγα περὶ τοὺς στεναγμούς τοῦ πληγωμένου φίλου μου στ' ἄλλο δωμάτιο... Ἄνοιξε σιγὰ τὴ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ στὸ κατώφλι ἐφάνηκε ἡ νοσοκόμος μοναχὴ, μὲ τὸ πρόσωπο κτρινιασμένο μέσα στὰ λευκά της πέπλα καὶ μοῦ εἶχε :

— Ἡ ἐγγείφισις ἀπέτυχε ! Ἐτελείωσε, κύριε. Ὁ φίλος σας δὲν θὰ ὑποφῆρη καὶ. Ἀπέθανε !

Ἀμέσως, τὴν ἴδια ἡμέρα ζήτησα στὸ Μπισρίτζ καὶ εἰς τὰ πέρας τὸν Α. Ι. Φραιτόν, τὸν ἀντίπαλο τοῦ φίλου μου. Τίποτα. Κανένα ἴχνος ! Ἐξηφανίσθη. Καὶ σκέπτομαι Ἦταν ἀνθρώπος ἢ φάντασμα ; Φάντασμα ἀσφαλῶς. Ποιὸς ξέρει... Ἴσως καὶ κάτω, στὴ καλύβη τοῦ Βιζνὸν ὁ ἐκδικητικὸς φακίρης νὰ χαιρεταί αὐτὴ τὴν στιγμή γιὰ τὴν ἐκδίκησιν του. Μέσα σ' ἄλλη μορφή ἢ ψυχὴ του πέρασε τὰς ἐπτάρας καὶ ἐκδικήθηκε... Ποιὸς ξέρει !... Ὑπάρχουν τόσα μυστήρια ἐπὶ τῆς γῆς !... ΦΡΑΝΣΟΑ ΝΓΕ ΝΙΟΝ

ΕΥΖΩΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ο ΕΡΩΣ

Μάϊους μὴν τὸν θηλυκὸν
Κι μῆνας τὸν ἰσθύνον
Μῆνας πολλῶν ἀπαγογῶν
Ποὺ κάνουνι κι κρῶτουν...

Τ' ἄρσεν' ὑψοῦνης τὰ ξυνά ;
Τὴ κλιβεῖσι πι κι φι
Κι τί θὰ φάτι ὀστιγνά
Δὲν σ' καίγιτι καρφί...

Κι' ἔτσι τὰ ἰσθήματα
Ευχινέτι στὴν ἀράδα
Κι' ἀρχίζνι τὰ σαράματα
Κ' ἢ κλουσουπατινάδα...

Κι σεῖς ποῦ ἀγαπιώσαστι
Κι στυάζατι κι φλιώσαστι
Κι γλυκουλιγουνόσαστι
Κι τὰ λοιπὰ κι τὰ λοιπὰ
Ὀῦλον περὶ κι τρουγώσαστι
Κι τρέγιτι εἰς τὸν παπᾶ
Ὅσπερ εἰς καταφύγιον
Λιγὰ τοῦ διαβύγιον !...

ΜΗΤΡΟΥΗΣ

ΠΡΟΣ ΜΑΙΛΕΝΙΚΟΝ

ΝΑ ΕΞΗΓΟΥΜΕΘΑ

Ὁ χρονογράφος τοῦ «Σχοῖπ» κ. Μαυλενίκος γράφων πολλὰ τὰ καλὰ γιὰ τὸ «Μπουκέτο» — δι' αὐτὸν καὶ τὸν εὐχαριστοῦμεν — φέγει ἐν τέλει τὴν συνήθειαν τῆς ἐκλογῆς τίτλων ξενικῶν, ἀναφέρων ὡς παραδειγμα τὸ «Σκέριτος» καὶ τὸ ἡμέτερον «Μπουκέτο». Παραδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς ὅτι ἡ λέξις μπουκέτο εἶναι ξενικὴ, ἀς ὁμοιολογήσῃ ὅμως καὶ ὁ κ. Χρονογράφος, ὅτι ἔχει ἀποκτήσει πλέον αὐτὴ τὴν Ἑλληνικὴν ἰδιότητα, ὅτι ἔχει ἐξελληνισθῆ, ὅτι ὁ λαὸς τὴν ἔχει κάμει ἀπὸ αἰῶνων λέξιν δική του, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λέξιν σκερ- τσο, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ νέα. Παραδείγμα τὸ συγγραφομένον Μέγα Λέξιον τῆς Νεοελληνικῆς, εἰς τὸ ὅποιον ἡ λέξις αὐτὴ περιλαμβάνεται. Ποία γλώσσα ἄλλωστε δὲν ἔχει καὶ ξένας λέξεις, ποῖος λαὸς δὲν χρησιμοποιοεὶ καὶ δὲν ἔχει ἀφομοιώσει τοιαύτας ; Τέλος πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομασώμεν τὸν περιοδικὸν μας ; Ἀνθόδεσμην ; Εἶναι κάπως σχολαστικόν. Ἀλλὰ μήποτε καὶ ἡ ἐφημερὶς εἰς ἣν γράφετε κ. Μαυλενίκε — τὸ Σχοῖπ — φέροι τίτλον ἑλληνικόν, τίλον ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ ὁ μὴ γνωρίζων τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ ; Ἄς μὴ συζητοῦμεν συνεπὲς χωρὶς λόγον...

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΩΝ ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ

Διὰ τὸν μουσοργὸν Βένταν, ἐκ Γότας, διηγού- νται πὼς, ὅταν ἐπαῖξε λιάνο ξεγνιότανε τόσο, ὥστε νόμιζε πὼς παίζει κάποιοῦ ἄλλου καὶ ἐπιθυροῖε :
— Εὐγε, εὐγε ! Πολὺ ὦραϊα ! Σὰς συγκαίρω !...

Διηγούνται περὶ σοφοῦ τινος, ὅτι ὁσάκις ἐτίναζε τὴν πλάτα του, κτυπώντας τὴν στὸ τραπέζι, ἐφώναζεν ἰσχυρῶς νομίζοντας πὼς χτυποῦν στὴν πόρτα : — «Εἰσ- ἐλθετε !».

Μιὰ μῆρα, ὁ Λέσιγκ, θύλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τιμιότητα τοῦ ὑπῆρέτου του καὶ μεταχειρισθῆκε τὸ παλιὸ σύστημα, ἀφήνοντας μιὰ φούχτα νομισμάτων ἐπὶ τοῦ γραφείου του. Ἐλησμονῆσεν ὅμως μιὰ λεπτομέρεια : Νὰ μετρήσῃ τὰ χρήματα !...

Ο ΧΑΧΑΣ

